



La clau

En un país com aquest, que durant dècades ha patit les urpades del terrorisme, pot entendre's molt bé el dolor i la indignació dels parisencs, dels francesos i, en general, dels demòcrates, davant el salvatge atemptat d'ahir. Un atac brutal del fanatisme dirigit contra una revista que, a través de l'humor, exercia la crítica àcida dels extremismos religiosos. Ho feia des dels postulats formulats precisament a la capital francesa després de la revolució del 1789, que va fer caure la jerarquia catòlica de la seva posició privilegiada i va ser el germen perquè, un segle després, quedessin definitivament establertes la separació d'Església i Estat i la llibertat d'expressió.

Els valors de 'Charlie Hebdo'

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT



Aquests valors, els que van forjar el món lliure que avui coneixem, van ser els que el setmanari *Charlie Hebdo* va exhibir per defensar la publicació de vinyetes que tenien Ma-

homa com a protagonista o altres que irritaven determinats sectors jueus i catòlics. Els dibuixants satírics de la revista podrien haver cedit a les pressions integristes i haver centrat els seus dards en altres territoris. Però no ho van fer per defensar d'aquesta manera els principis democràtics. Alguns d'ells van pagar ahir amb la seva vida aquesta decisió tan valenta.

Temptacions populistes

França, república pluricultural i laica en què viuen sis milions de musulmans, ha patit tensions socials derivades del fenomen de la immigració massiva i de la convivència de creences tan arrelades com el catolicisme i l'islam. Tot i les tempta-

cions populistes, l'Estat sempre ha preservat els fonaments republicans de respecte a totes les creences. Seria molt greu que, horripantada pels trets assassins d'ahir, la societat francesa, que també pateix la crisi econòmica, donés ales a la islamofòbia. En aquest cas hauria triomfat la part de provocació que té aquest atemptat.

De la mateixa manera, qualsevol reacció que pretengui justificar, comprendre o disculpar aquesta barbàrie basant-se en la presumpta radicalitat dels periodistes de *Charlie Hebdo* tindrà sempre al davant els que defensem els valors, tan maltractats avui, del pluralisme i la llibertat.

@JuanchoDumall

La roda

JULI
Capella



No és per res, és per tot

El poder té el vici de bombardejar la seva població amb eslògans publicitaris innecessaris. Potser és culpa de **Milton Glaser** i el seu celeberrim *I love NY*. La llàstima és que per aquí no hem tingut tanta sort. Als anys 40 el diplomàtic franquista **Luis Antonio Bolín** va tenir la felicitat d'ocurrència de l'*Spain is different*; a vegades dir la veritat funciona. Més tard, quan **Miró** va regalar el seu famós dibuix del sol a l'Estat, se'ls va acudir *Espanya, tot sota el sol*. Encara que al cap de poc hi van afegir amb traç calligràfic *nou entre tot i sota*. Brillant! Al final, l'arrogància de l'agència publicitària de torn va arribar a l'*I need Spain*, i recentment algun geni creatiu va proposar *Espanya marca*. ¿Quant ens ha costat? Algú es forra entabnant polítics.

El poder bombardeja la gent amb eslògans d'adoctrinament institucional

Però aquí les coses no són millors. Tots recordem el to paternalista de *La feina mal feta no té futur i la feina ben feta no té fronteres* i del cas omís que en van fer els mateixos governants. Ridícul va ser el *Som 6 milions*, amb el consegüent acudit de xinesos. Després van arribar obvietats com *La gent és la força de Catalunya*, *Anirem endavant* o *Entre tots millor*. ¿Realment han servit d'alguna cosa?

Barcelona també ha estat víctima del virus. Va començar amb el *Més que mai*, mentre alguns pensaven «mai més». Els van seguir el *Posa't guapa* i un seguit d'ocurrències més o menys enginyoses, però sempre innecessàries. La penúltima –perquè òbviament se'n seguiran fent a costa dels nostres impostos– és *Barcelona inspira*. Un dels seus anuncis diu: «No és per res en concret, és per tot» –deu ser per no cagar-la– i el segueix un llistat d'ítems que hi acaben incloent ni més ni menys que la felicitat.

Ja n'hi ha prou d'adoctrinament institucional amb pressupostos públics. La millor publicitat de cada govern és fer bé les coses. Que no es preocupin, que sabrem veure-ho. ≡

ELS DIJOURS, ECONOMIA

La trampa de la complaença

No és propi d'una societat decent que el problema social més greu sigui el de la pobresa infantil

ANTÓN
Costas



Ara que els senyals d'inici de la recuperació de l'activitat econòmica i de l'ocupació semblen consolidar-se, ¿es reduirà la pobresa que s'ha generat al llarg de sis anys, durant els quals una crisi de plom i còlera n'ha deixat molts a la cuneta de l'atur i la falta d'ingressos per viure?

No. La recuperació per si mateixa no reduirà la pobresa. Al contrari, ens podem trobar amb la paradoxa que, encara que la recuperació continuï aquest 2015 i també el 2016, la pobresa, en canvi, augmenti i, especialment, que es faci més visible.

¿Com és possible? Per tres raons.

La primera té a veure amb l'extraordinària durada d'aquesta crisi. A diferència dels rics, que fan ostentació de la seva riquesa, els pobres oculten la seva pobresa mentre poden. Perquè el problema no és la pobresa en si mateixa, sinó que sigui visible als ulls dels altres. Quan es traspasa aquest llindar s'entra en el risc de la pèrdua d'autoestima i de dignitat.

PER AIXÒ, mentre poden, les persones que estan a l'atur i sense ingressos van tirant amb el que tenen estalviat, a l'espera que la crisi s'acabi. Encara que hi hagi necessitats, s'amaguen de portes endins. Però si la crisi s'allarga, com ha passat, el rebost s'acaba i la pobresa es

fa visible. Això és el que reflecteixen les dades del balanç de Càritas de l'any 2014. La pobresa es fa més extensa, intensa i profunda. I es cronifica. La majoria dels que van rebre ajuda per viure el 2014 ja n'havien rebut en anys anteriors. A més a més, Càritas adverteix que en els pròxims anys és previsible una nova onada de desnonaments que seran més difícils de gestionar, perquè no afectaran només els inquilins que no puguin pagar el lloguer als propietaris, sinó que els mateixos amos de les vivendes necessitaran aquests ingressos per viure.

La segona raó està relacionada amb el tipus de famílies que s'han vist més afectades per l'atur, la pèrdua d'ingressos i l'endeutament hipotecari. Es tracta de famílies joves amb fills en què cap membre de la parella té feina. I, especialment, de cases amb mares soles amb fills.

ELS NENS s'han convertit en el col·lectiu més vulnerable. A diferència del que va passar en la crisi de principis del segle XX, en què la pobresa era de les persones grans, la crisi d'aquest inici de segle XXI ha portat una pobresa de nens i joves. No només és una pobresa d'ingressos, també és una pobresa psicològica i una pobresa d'oportunitats de futur.



LEONARD BEARD

A més del component moral i polític, la pobresa no permet a l'economia ser eficient

La tercera raó per la qual la recuperació no reduirà per si mateixa la pobresa és que es tracta d'una recuperació tímida i fràgil per falta de capacitat de consum d'una gran part de la població. Si les coses no canvien, estem abocats a veure períodes curts de millora econòmica seguits de noves recaigudes. En aquest sentit, la pobresa no només és un problema moral i polític, també és un problema econòmic de primera magnitud. La pobresa no permet a l'economia ser eficient.

¿Què s'ha de fer si no es pot confiar que la recuperació per si mateixa redueixi la pobresa?

